

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Тіллі була на сто відсотків упевнена, що привидів не існує. І відверто заявила про це, чим викликала невдоволення Ліззі Г'юз, яка примчала в кімнату для слуг, знемагаючи від бажання розповісти, що сталося.

«Дехто ладен на все, аби лише не прибирати», — подумала Тіллі.

— У східному крилі немає привидів, — кинула вона зі свого місця за столом, закінчуючи шиття, — Це просто бабські забобони.

Ліззі тут-таки обернулася й рішуче взялася під боки:

— Легко тобі говорити: тебе ж там не було. А я сама це чула, на власні вуха!

Посудомийки Сара й Елла не зводили з Ліззі очей.

— Що ти чула? — запитала Елла.

Ліззі стишила голос і багатозначно прошепотіла:

— Звуки кроків привида! — піднесено проказала вона.

— О-о-ох! — видихнули дівчата.

— І які вони були? — спитала Сара. Очі в неї стали великі й круглі, як тарілки в найкращому обідньому сервізі Її світлості.

— Голосні й лунки! І щомиті вони наближалися! А тоді мене пронизав лютий холод — немов уся кров застигла в жилах! Я впустила віничка й щодуху дременула! — Ліззі впала на стілець, неначе від самого спогаду їй стало недобре. — Страшенно дивне відчуття! — завершила вона свою оповідь.

Тіллі закотила очі.

— Чекай, то ти насправді навіть не бачила отого «привида», так? — уточнила вона.

— Ну, не мала ж я його спеціально шукати? — обурено пирхнула Ліззі. — Хто його зна, що могло б статися?

— То чого ти така впевнена, що чула саме привида? Цьому точно має бути якесь звичайне пояснення, — проказала Тіллі. — Може, то просто миша.

— Це аж ніяк не могла бути миша! Жодна миша не видає таких звуків!

— Тоді це, напевно, хтось із молодших лакеїв пожартував. Закладаюся, що то був Чарлі. Минулого тижня він вигадав, що буде дуже смішно, якщо посолити Вільямові чай — пам'ятаєте? Удавати привида, щоб нагнати на тебе страху — це так на нього схоже.

Та Ліззі похитала головою.

— Ніякий це не жарт. Цей жахливий холод — боже, я в житті такого не відчувала!

Дівчатка були нажахані, але Тіллі лише приснула.

— Ліззі, надворі грудень. Зараз зимно, а в східному крилі дрижаки б'ють. Гадаю, це і є причина крижаної холоднечі.

Ліззі розвернулася до Тіллі спиною й продовжила, звертаючись до Сари з Еллою:

— Ви ж, напевно, чули історію про привида, що гуляє ночами в східному крилі?

— Ні, розкажи! — нетерпляче попросила Елла.

Ліззі тихо заговорила:

— Сстні років тому жив у Вінтер-холлі старий лорд, і мав він доньку, яку любив понад усе. Була вона добра й лагідна, і вродлива як зоря. Та на свій шістнадцятий день народження дівчина захворіла й померла. Старий лорд збожеволів від розпуки. Він зачинився в східному крилі й ніколи більше звідти не вийшов, — на хвильку Ліззі замовкла, а тоді продовжила: «Коли нарешті вдалося виважити двері, його знайшли мертвим-мертвісіньким. Відтоді дух лорда блукає довжелезним коридором у східному крилі, і варто лише якійсь дівчині вночі опинитися там самій — привид налякає її на смерть. Це помста за втрачену доньку», — урочисто закінчила вона.

— Святий Боже! Я тепер ніколи не наважуся й кроку ступити в східне крило! — вигукнула Сара.

— У східному крилі немає привида, — перебила Тіллі. — І ти не така дурна, щоб вірити в ці нісенітниці.

Ліззі знову розвернулася до неї:

— Якщо ти така мудра, Тіллі Блек, то чому б тобі самій не піти в східне крило й не переконатися? — вона сердито втупилася в Тіллі поглядом, а тоді додала: «Просто зараз, самій. Ну ж бо, сміливіше — хіба що ти боїшся?»

Сара з Еллою вражено презирнулися.

— Вона це не всерйоз, — проказала Елла, — уже пізно й темно, усі зрозуміють, якщо ти не захочеш, особливо після розповіді Ліззі.

— Уся ця розповідь Ліззі — нісенітниці, — відрубала Тіллі й підвелася. Вона вирішила негайно покінчити з усіма цими вигадками, інакше в неї були всі шанси півночі не спати через Сару та її кошмари. — Я анітрохи не боюся східного крила, — заявила вона. — І запевняю тебе, Ліззі, що не зустріну там жодного привида. Зате якщо тобі пощастить, я повитираю всю пилюку, яку ти так легковажно залишила.

І з цими словами Тіллі рішуче вийшла з кімнати для слуг у коридор.

Сара побігла слідом. Вона щойно два місяці працювала у Вінтер-холді й, попри свої накрохмалені

фартушок і чепчик, досі видавалася дуже маленькою та нерішучою.

— Тіллі! — зойкнула вона. — Ти ж не збираєшся справді йти в східне крило?

— Сказала, що піду — то й піду, — відрубала Тіллі.

— Але ж... Ти не можеш! — вигукнула Сара, прискорюючи ходу, щоб не відставати від сягнистих кроків Тіллі. — У східному крилі щось дійсно не так, присягаюся. Стара Мері казала, що вчора пізно вночі там було чути якийсь галас. А Джеймі, помічник садівника, бачив, як високо у вікнах витанцьовували вогники. Навіть місіс Дейвс гадає, що там коїться щось дивне — я чула, як вони балакали про це з містером Стоуксом.

Як на Сару, це була досить довга промова. Тіллі зупинилася та якусь мить і подивилася на неї.

— Це просто чутки, — м'яко сказала вона. — Немає в східному крилі привидів, Саро, їх не існує, — дівчина замовкла, а тоді дещо суворіше додала: «От тільки не гуляй із помічником садівника, місіс Дейвс це не сподобається».

— Але чому ти така впевнена, що привидів не буває? — наполягала Сара.

— Бо це суперечить науці, — відповіла Тіллі й рушила далі. — Розумієш, немає жодного доказу їх існування. Я прочитала про це книжку. Усі науковці одноставні, що духи — це вигадки.

— Тоді ти маєш принаймні погодитися, щоб ми пішли разом, — відважно запропонувала Сара, дрібочучи поруч. — Ти не можеш іти сама!

— Звісно ж, можу, — заперечила Тіллі. — Я була в східному крилі сама ночами безліч разів і нічого страшного зі мною не сталося, хіба ні? — і, не чекаючи на відповідь, продовжила: «Так чи сяк, тобі треба назад, бо Ма непокоїтиметься, де ти поділася. Я незабаром повернуся, обіцяю».

Сара неохоче кивнула й подалася до кімнати для слуг. Тіллі всміхнулася сама до себе — вона знала, що Сара не хоче неприємностей з Ма, кухаркою Вінтерхоллу, яка залізною рукою керувала кухнею й дівчатами-посудомийками.

Звісно, Ма не була справжньою мамою Тіллі. Дівчина це зрозуміла, коли їй ще й п'яти не виповнилося. Для кожного, хто мав бодай децицію мізків, було очевидно, що вони не родички. Ма вдалася невеличка, пухленька й рожева, зі світлим волоссям, завжди акуратно зачесаним під чепчиком. Тіллі натомість вироста високою й досить худою, із копицею чорних кучерів, які важко було зібрати в акуратну зачіску. Очі мала карі, брови темні й густі, а шкіру оливкову. Питання полягало не лише в тому, що Тіллі не була схожа на Ма — на тлі інших служниць, білявих і світлошкірих, вона

вирізнялася як біла ворона поміж своїх звичайних по-сестер.

Справжня мама Тіллі була покоївкою господині цього дому. Вона померла тут, народжуючи доньку, чотирнадцять років тому. Схоже, ніхто не знав, ким був батько дитини. Ма казала, що найпевніше її бідолашній мамі, земля їй пухом, задурив голову якийсь зайшлий негідник.

— А тобі це хай стане наукою, — не раз казала вона Тіллі, хоч та геть не розуміла, про що йдеться.

Насправді дівчина не переймалася, що в неї немає батька, і Ма з рештою слуг у Вінтер-холлі були єдиною знаною їй родиною. Вона допомагала Ма на кухні, щойно зіп'явшись на ноги, а тепер, маючи майже п'ятнадцять років, була вже справжньою покоївкою, яка в білому фартушку з рюшами подавала чай у вітальні. Вона відчувала себе задосить дорослою — а вже напевно надто дорослою, щоб звертати увагу на Ліззі та її нісенітниці про всяке, що блукає ночами.

Тіллі штовхнула оббиті зеленим сукном двері, які відокремлювали частину для слуг від решти дому. Сюди долинали звуки з їдальні, де її світлість приймала гостей: дзенькіт келихів, приглушені розмови, дзвінкий сміх господині. Просторий коридор виглядав так само, як завжди — цокав величезний старовинний годинник,